

Chương thứ 6

KỲ NGỘ ĐỆ NHẤT CHIÊU

Trên trời tối đen.

Gió đêm lướt qua những tàn cây phát ra tiếng rì rào.

Côn trùng xung quanh cất tiếng gáy u oán, như khóc than kẻ lẻ.

Mọi người im lặng không nói, sắc mặt trầm trọng, tâm tình trầm trọng, bước chân trầm trọng, tất cả theo sau Đông Phương Ngọc đến trước một tòa cổ lầu đại viện. Âu Dương Hải bất giác giật mình, hóa ra đây là Lý gia đại viện, căn cứ địa của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải bước vọt lên, trầm trọng hỏi:

- Khiên Thủ bang chủ ở đây ư?

Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:

- Các người nếu sợ hãi thì hãy nhân lúc này mà đi đi, còn chưa muộn đâu.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Tốt, người cứ dẫn đường đi!

Lúc này trước mặt, bốn người áo lam đã mở cửa viện, Đông Phương Ngọc nói:

- Mặc tổng quản, hãy dẫn lạc phách nhân lui ra.

Mặc Bá Thiên và tám người lạc phách nhân bước vào đại sảnh của ngôi viện thứ nhất, Đông Phương Ngọc đi đầu dẫn mọi người đến cái cửa bên cạnh.

Hiện ra trước mắt họ là một cái vườn hoang, cây khô cỏ dại um tùm, lá rụng đầy đất, vách tường đổ nát, dây leo cây dại mọc bám trong vách, phát phơ trong gió.

Trong vườn là cả một cảnh hoang lương.

Âm u!

Ghê rợn!

Oác! Một tiếng, một con chim đêm từ chạc cây nhảy ra, đập cách vọt qua đầu mọi người bay trên không? Mọi người bất giác lạnh xương sống.

Mọi người ngậm ngưng chân khí, giữ thể phòng bị trong đêm tối mờ mịt, từ từ đi tới...

Trừ tiếng chân đạp lên lá khô còn không hề có một âm thanh gì!

Yên lặng, tịch mịch, tựa hồ làm tim mọi người ngừng đập.

Ước chừng cạn một tách trà, Âu Dương Hải không nhịn được cất giọng hỏi:

- Đến chưa?

Chỉ nghe phía trước chừng một trượng tiếng Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói:

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không chạy mất đâu.

Quần hào nghe thấy Đông Phương Ngọc vẫn còn ở phía trước, trong dạ hơi yên. Chợt trước mắt bỗng sáng lên, mọi người đã đi vào một ngõ hẻm nhỏ âm u, trước mặt là một ngôi lầu cổ sừng sững, xung quanh phòng viện san sát, kiến trúc hùng vĩ tráng lệ. Âu Dương Hải đã từng đến Lý gia đại viện, với cảnh vật trước mắt cũng không lạ mấy, nhưng bọn Thiên Tuệ đại sư sáu người thì há hốc cả mồm, khẽ nghĩ thầm:

"Chả trách Lý gia đại viện là một viện trong Nhất cung nhị viện tam bằng nổi tiếng võ lâm thiên hạ!".

Mọi người đi đến trước lầu, lúc này Đông Phương Ngọc nói:

- Khiên Thủ bang chủ ở ngôi nhà dưới cô lầu.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Phiền ngươi dẫn chúng ta tới.

Đông Phương Ngọc cười nhạt, dẫn mục già tóc đỏ, hắc bạch lam ba người thiếu phụ đi lên bậc cấp bằng đá trước cửa lầu, rồi đứng tại đó.

Bọn bảy người Âu Dương Hải trông thấy cửa lầu đóng chặt, lòng chợt sinh nghi, chợt nghe Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói:

- Các người đứng ngậy ra đó làm gì? Cánh cửa cổ lầu này là giả, thông lộ tại nơi bậc đá này, các người lần lượt hãy đứng trên bậc đá.

Âu Dương Hải đi trước đứng lên bậc cấp, Thiên Tuệ, Cổ Mộc và tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang thấy thế cũng làm theo. Chỉ thấy bậc cấp trên cùng, lam y phụ nhắc mũi chân đạp vào một tấm đá thò ra...

Đột nhiên mười hai bậc tam cấp bằng đá ngay lập tức sụt xuống. Trong nháy mắt, ước chừng sụt xuống sâu ba bốn trượng thì tự nhiên dừng lại. Đây là một con đường lớn tối om, nhiều ngã rẽ quanh co, ước chừng hơn mười trượng, trên vách cắm một cây đuốc tỏa ra ánh sáng yếu ớt màu vàng.

Đông Phương Ngọc nói:

- Đã vào đến đây rồi, các người đã cách cái chết không xa nữa.

Khiên Thủ bang Đông Phương đàn chủ Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa lạnh lùng nói:

- Chúng ta đã dám đến đây thì cũng dám nhận sự khiêu chiến của cái chết, các người cứ dẫn đường đi!

Bảy người bọn họ đều là cao thủ võ lâm vô cùng tự phụ, tuy ở nơi đầm rồng huyệt hổ này vẫn không mảy may khiếp nhược hay sợ hãi. Họ vẫn tay không đi theo sau bọn Đông Phương Ngọc, Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Chỉ cần bọn họ hơi có cử động mình lập tức sẽ ra tay trước".

Đi hết con đường thông đạo, hai bên trái phải lại có một thông đạo nữa, Đông Phương Ngọc dẫn mọi người đi về phía con đường tối om không một ánh sáng.

Qua một ngã rẽ, con đường thông đạo dài dằng dặc này vốn không ánh sáng nào, lúc này lại le lói ánh sáng màu lục. Bọn Âu Dương Hải đi vào thận trọng từng bước một ở đầu mút thông đạo có một bức rèm châu

(thiếu 2 trang)

Tây Vực Ngọc nữ kiếm Như Thanh là một nữ kiệt lừng danh giang hồ, trường kiếm xuất thủ, kinh lực như gió, chợt nghe một tiếng kim loại va chạm mạnh, trường kiếm bị hắc y phụ nhân lao tới dùng cây Ưng hình tam giác xoa gạt ra. Như Thanh co cổ tay thu kiếm, chiêu thứ hai hãy còn chưa đánh ra, tam giác xoa của hắc y phụ nhân đã đánh tới. Như Thanh vội đề chân khí đan điền, nội lực thấu ra mũi kiếm, dùng một chiêu "Bảo Long dẫn phụng" hóa giải chiêu tam giác xoa đâm tới mãnh liệt kia.

Nàng hét một tiếng, triển khai Ngọc Nữ kiếm pháp.

Trong khoảng khắc, kiếm phong mờ mịt, hào quang loang loáng, Tây Vực Ngọc Nữ kiếm pháp vốn lấy nhanh nhẹn khéo léo làm chủ, thích nghi với tấn công, lại thêm nội lực thâm hậu của nàng, thế công càng thêm phần lạnh lợi.

Các cao thủ ở bên cạnh quan sát cuộc chiến trông thấy lưỡi kiếm của Như Thanh giống như rồng giỡn nước, xuyên qua bay lại trên cây tam giác xoa của hắc y phụ nhân, đâm, đâm, chém, chặt linh hoạt vô cùng, bất giác nghĩ thầm:

"Chả trách Khiên Thủ bang chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba năm mà có thể nổi trội trong giang hồ võ lâm, hóa ra tứ đại đàn chủ tuy toàn là hạng nữ lưu nhưng lại có trình độ võ công xứng đáng làm tông chủ một phái?"

Từ trước đến giờ Âu Dương Hải chưa từng thấy qua võ công của họ, hôm nay vừa nhìn thấy kiếm pháp của Như Thanh đã thâm kinh phục, chàng nghĩ:

"Nếu với sức lực của bảy người chúng ta thì đủ chống lại sự ám toán của bọn chúng..."

Âu Dương Hải từ khi học xong chín chiêu tuyệt kỹ trong phần sót lại của "Hải Lưu chân kinh" đã dần dần hứng thú với võ học, lúc này thấy hai người đấu nhau kịch liệt, chàng ngưng chú tinh thần, im lặng quan sát những biến hóa của các chiêu thức, trong đầu thì nghĩ ngợi những đoạn kinh văn uyên thâm, sâu sắc, nghĩ đến những chiêu thức võ công của chín chiêu tuyệt học kia. Chàng vừa nhìn họ giao đấu vừa nghiên cứu kỹ lưỡng, với thành tựu võ công của chàng càng thêm ích lợi vô cùng.

Kiểm khí của Như Thanh tung hoành ngang dọc, liên tiếp tấn công mấy mươi chiêu. Nhưng thủy chung vẫn không thể nào bức hắc y phụ nhân lùi lại một bước, đột nhiên thế kiếm của nàng biến chuyển, tay phải kiếm, tay trái chưởng cùng đánh xéo ra.

Kiểm quanh như sao bạc lấp lánh đầy trời, chưởng phong như song dữ cao vạn trượng cuốn lên, kiếm được đánh ra rất khéo léo ánh sánh lóa mắt, nội lực của chưởng phát ra uy thế bức người.

Quả nhiên hắc y phụ nhân đã rơi vào thế hạ phong, đột nhiên nghe lam y phụ nhân nói:

- Hắc Ưng phu nhân, chúng ta bắt tất phải hao phí sức lực với hắc.

Nói xong, Lam y phụ nhân vung tay đánh ra một luồng tiềm lực ép Như Thanh phải thu kiếm lùi lại. Trong lúc Như Thanh lùi lại, Đông Phương Ngọc, mục già tóc đỏ, lam, bạch, hắc phụ nhân quay mình đi vào sau tấm vải màn linh đường...

Âu Dương Hải quát:

- Các người chậm lại!

Chàng tung mình đuổi theo...

Chợt nghe một tràng cười quái dị hờ hớ của mục già tóc đỏ, trong tay áo của mục đánh hắt ra một luồng khói trắng dày đặc bay thẳng vào mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải sợ là loại thuốc mê hồn được nên vội thu mình lùi lại.

Một tiếng hét vang. Khiên Thủ bang Bắc Phương đàn chủ Diệu thủ thổi hồn Đường Thanh Dung vung tay bắn ra một loạt ám khí Phong Vĩ châm của Đường gia Tứ Xuyên nổi danh thiên hạ.

(Thiếu 2 trang)

"lệ cùng cực, một chương này của Âu Dương Hải lạc không. Người áo trắng tránh né xong thì không thấy xuất hiện trở lại.

Âu Dương Hải và mọi người đi vội đến trước hàng rào, không ngờ hàng rào thép này là do loại thép cứng rắn luyện thành, dù lực khí có lớn mạnh đến đâu cũng không làm suy yếu được nó.

Thiên Tuệ thiên sư khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Không ngờ chúng ta thật sự thành chim trong lồng của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nghiêng răng nói:

- Bọn Bạch Hoàng giáo giáo huyệt này, Âu Dương Hải nếu còn sống trở về nhất định giết chúng bay từng đứa một không tha.

Một giọng lạnh lốt vang lên:

- Nếu người có thể còn sống thì đã trở thành người của Bạch Hoàng giáo rồi, chứ đâu lại làm chuyện ngược đời như người nói?

Không biết từ lúc nào, xa ba trượng bên ngoài hàng rào, lam y phụ nhân đã đứng đó.

Âu Dương Hải hừ một tiếng giận dữ nói:

- Chúng ta dù có nhảy vào vạc dầu cũng sẽ không gia nhập Bạch Hoàng giáo.

Lam y phụ nhân bật cười khanh khách nói:

- Các người không chịu gia nhập bốn giáo, nhưng chúng ta đã có cách khiến các người tự động gia nhập, ha ha ha...

Nàng lại phát ra giọng cười đắc ý rồi nói tiếp:

- Ở đây có bảy viên Thất hồn đơn, các người mỗi người uống một viên tự sẽ quên mất hết lý trí và ký ức, cảm thấy kỳ thú tuyệt luân. Nói xong, nàng từ từ lại gần hàng rào thép?

Vụt thấy Diệu Thủ thôi hồn Đường Thanh Dung khẽ vung tay, bắn ra một loạt độc châm nhanh như chớp, lam y phụ nhân biết ám khí này lợi hại, nàng ném bình thuốc trong tay ra, còn người lao đến sát vách tường, leng keng leng keng mấy tiếng, nhưng cây Phong vĩ chạm đến rơi xuống.

Lam y phụ nhân cười nói:

- Tốt nhất thì các người nên tự động uống Thất hồn đơn, nếu không thì chúng ta sẽ có cách làm các người trúng thuốc mê rồi sẽ phải bị ép uống Thất hồn đơn. Chư vị đều là người thông minh vì sao rượu mừng không muốn nâng mà lại muốn uống rượu phạt?

Nói xong có tiếng bước chân nhẹ vang lên, chắc nàng đã bỏ đi.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ thở dài, đi lại nhặt bình thuốc đó lên?

Âu Dương Hải vội nhảy tới kêu lên:

- Lão tiên bối...

Hóa ra Âu Dương Hải làm tướng Cổ Mộc đạo trưởng muốn uống Thất Hồn đơn. Cổ Mộc đạo trưởng nghiêng đầu mỉm cười với Âu Dương Hải, nói:

- Nếu đây quả thật là Thất Hồn đơn, bản đạo sẽ mang thuốc này về để cho những bọn tinh thông y thuật trên giang hồ nghiên cứu thành phần của thuốc, sẽ tìm ra phương thuốc giải không khó?

Âu Dương Hải nghe xong giật mình, hỏi:

- Chẳng lẽ lọ thuốc này không phải là Thất Hồn đơn ư?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Nếu đây thật sự là Thất Hồn đơn thì nước cờ đi sai này của Bạch Hoàng giáo sẽ dẫn đến thua cuộc toàn bàn.

Khiên Thủ bang nam phương đàn chủ Hàn Tịnh Kiều nói:

- Chúng ta bị khốn ở căn phòng này, điều đầu tiên phải tìm cách thoát khỏi nơi đây.

Đột nhiên Cổ Mộc đạo trưởng khẽ vẫy tay kê tai nói nhỏ với Âu Dương Hải:

- Âu Dương thiếu hiệp, võ công của ngươi khá cao, thử nghe xem gần nơi đây có người hay không?

Âu Dương Hải nghe vậy liền lập tức ngưng thần tịnh khí?

Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ và Thiên Tuệ đại sư thấy cử động có vẻ thần bí của hai người đều nghi hoặc. Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa mở miệng định nói.

Cổ Mộc đạo trưởng lập tức giơ tay ngăn lại, đột nhiên Âu Dương Hải hơi biến sắc!

Chàng chậm chậm ghé sát vào bên cạnh hàng rào sắt. Thành linh tung người lên đánh vút ra một chưởng vào phía bên phải ở bên ngoài hàng rào sắt.

Một tiếng hự vang lên sau đó.

Rầm một tiếng!

Bên ngoài hàng rào sắt có một người ngã lăn xuống, chính là người áo trắng ban nãy.

Mọi người trông thấy đều kinh hãi!

Cổ Mộc đạo trưởng mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, công lực thật là cao.

Âu Dương Hải nói:

- Lão tiên bối, người đã thấu triệt được tiên cơ, văn bối kém cỏi không hiểu, kính thỉnh tiên bối có thể giải trừ sự thắc mắc này cho văn bối được không?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Nếu Lý cô nương đi thắng nước cờ này thì giang hồ sóng gió sẽ có thể dẹp yên.

Thiên Tuệ đại sư nói:

- Cổ Mộc đạo huynh, huynh nói chị em họ Lý của Khiên Thủ bang? Họ không ?

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn ba cổ quan tài.

Cổ Mộc đạo trưởng thở dài nói:

- Ba cổ quan tài đó không phải chứa tử muội Lý Xuân Hoa, đây là mưu kế của Bạch Hoàng giáo.

Lạc thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa hỏi:

- Nếu nói như thế, bang chủ, hộ pháp của chúng tôi đều không bị nguy hiểm ư?

Cổ Mộc đạo trưởng lắc đầu nói:

- Tin tức của bang chủ hiện tại thì không rõ, nhưng Lý Xuân Hồng cô nương và Công Tôn Lạp tiên sinh thì yên ổn không việc gì.

Tây vực Ngọc nữ Kiếm Như Thanh vội nói:

- Thế thì Lý hộ pháp và Công Tôn Lạp đang ở đâu?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Hành tung của họ làm sao bản đạo có thể biết được.

Ngừng một lát Cổ Mộc lại trầm ngâm tiếp:

- Thiên hạ võ lâm giang hồ xuất hiện một kỳ nữ này thật là điều may mắn lớn cho võ lâm.

Âu Dương Hải cau mày nói:

- Lão tiên bối, tiên bối càng nói càng làm tăng thêm sự thắc mắc của văn bối!

Cổ Mộc đạo trưởng cười nói:

- Võ lâm thiên hạ hiện nay có hai nàng nữ tử, liên hiệp đối kháng Bạch Hoàng giáo, các người nói là ai?

Lạt thủ ma nữ nói:

- Là bang chủ và Lý hộ pháp của chúng tôi

Cổ Mộc gật đầu nói:

- Lý Xuân Hoa dùng võ lực đối kháng Bạch Hoàng giáo, nàng ấy kết minh anh hùng hào kiệt các nơi. Lý Xuân Hồng thì dùng trí lực bày trí đại sự hỗ trợ cho tỷ tỷ cô ấy.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói tiếp:

- Võ công của Lý Xuân Hoa có thể nói là người tài giỏi trên thiên hạ, nhưng trong Bạch Hoàng giáo không chỉ có một. Trí lực của Lý Xuân Hồng tuy siêu nhân bất phàm nhưng trong Bạch Hoàng giáo cũng có người ngang ngửa với cô ấy. Không phải tại hạ làm cụt hứng các vị, so sánh Khiên Thủ bang với thế lực của Bạch Hoàng giáo, có thể nói Khiên Thủ bang kém hơn rất nhiều.

Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ nghe thế rất khó chịu, nhưng họ vẫn không mở miệng chỉ trích.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ mỉm cười, gật gù nói:

- Âu Dương thiếu hiệp thấy rất phải, đúng là người tài, hèn nào hai phái chánh tà đều cố sức tranh lấy thiếu hiệp.

Ông nói đến đây làm Âu Dương Hải bối rối, mà cũng cảm thấy mê hoặc. Thiên Tuệ thiên sư cũng cảm thấy gã phụ bếp trước đây ba tháng chẳng những công lực hơn người mà còn vô cùng thông minh. Nếu bắt gã về chùa Thiếu Lâm xử tội thực là đáng tiếc nhưng khi ông nghĩ đến những qui củ nghiêm khắc của bản quy ? bất giác thở dài.

Âu Dương Hải hỏi:

- Lão tiền bối nói chánh tà hai phái tranh lấy văn bối, sao lại nói như vậy được?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Ngày trước, lúc bản đạo gặp Lý Xuân Hồng cô nương, cô ấy ba bốn lần dẫn bản đạo nếu gặp Âu Dương đại hiệp thì phải dẫn dắt thiếu hiệp theo con đường chánh nghĩa. Vì Lý cô nương sợ Âu Dương thiếu hiệp mới ra giang hồ rất dễ đi lầm vào con đường bất chánh. Hiện nay Bạch Hoàng giáo cũng rất xem trọng người, theo bản đạo thấy tất cả mọi hành sự của Tiên Cầm lệnh chủ đêm nay thể hiện thực sự có ý muốn dùng người.

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Được Lý cô nương yêu quý như vậy thật làm cho văn bối e thẹn, nhưng văn bối không có ý ở lâu trên giang hồ võ lâm.

Cổ Mộc đạo trưởng cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp nói như vậy thì làm sao mà bản đạo an tâm.

Ông hơi ngừng lại rồi nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp nói Bạch Hoàng giáo có người gồm đủ mưu trí như Lý Xuân Hồng là chị Tiêu Cầm lệnh chủ? Nhưng không biết có mấy người nào võ công lại hơn Lý Xuân Hoa?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Văn bối thấy Đông Phương Ngọc trí mưu bách xuất, không thể xem thường, còn nói về võ công thì có một vị sư muội đồng môn của Đông Phương Ngọc tên gọi là Lục Thiên Mai, cô gái này võ công không kém Lý Xuân Hoa, ngoài ra còn có một người chính là Bạch Hoàng giáo chủ, người này là sư phụ của Đông Phương Ngọc, hãy còn có một người nữa chưa lộ diện, là một nam đệ tử nữa của Bạch Hoàng giáo chủ, võ công của hắn văn bối nghĩ là hơn hẳn Lục Thiên Mai. Theo những tin tức hữu quan của Bạch Hoàng giáo mà văn bối nghe được, tổ chức và thế lực của Bạch Hoàng giáo chủ to lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp cho rằng chị em họ Lý chỉ có một tổ chức Khiên Thủ bang này ngoài ra không còn một tổ chức nào khác ư?

Lạt ma nữ Châu Ngọc Hoa ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ bang chủ của chúng ta ngoài ra còn có căn cứ địa bí mật nào khác hay sao?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Lý gia tỷ muội thành lập bang ba năm trời, ngoài Khiên Thủ bang ra, nàng còn xếp đặt một loạt các cao thủ tại nơi bí mật do Quan Đông đại hiệp Truy Phong tứ sĩ Công Tôn Lập làm chủ trì, căn cứ địa bí mật đó bao gồm các cao thủ về y thuật các nơi trong thiên hạ, chuyên nghiên cứu thuốc giải của loại thuốc Bạch Hoàng giáo dùng để không chế võ lâm cao thủ?

Âu Dương Hải và mọi người nghe xong đều thốt lên kinh ngạc, không ngờ Công Tôn Lập mới gia nhập Khiên Thủ bang ba tháng trước mà đã là người của Khiên Thủ bang từ lâu rồi.

Âu Dương Hải cảm thấy giang hồ võ lâm thật là kỳ bí vô cùng, nếu Cổ Mộc đạo trưởng không nói ra những bí mật ấy thì có ai biết được Công Tôn Lập đã là người của Khiên Thủ bang ba năm trước.

Cổ Mộc đạo trưởng cảm khái than rằng:

- Tỷ muội họ Lý làm việc này bí mật như vậy hoàn toàn đều nghĩ đến đại cuộc của thiên hạ võ lâm. Người võ lâm có nhiệt huyết đều theo Lý Xuân Hoa và tôn Lý Xuân Hoa làm minh chủ, mọi người không nên trách họ. Ông vừa nói vừa đưa mắt nhìn Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ, tứ đại đàn chủ đồng thanh nói:

- Bang chủ và Lý hộ pháp làm việc luôn luôn ân hành huyền cơ? cách làm thế này của họ là có dụng ý làm sao ai dám trách.

Diệu Thủ thôi hồn Đường Thanh Dung hỏi tiếp:

- Cổ Mộc chương môn, ngài nói hành tung của bang chủ đến nay không được rõ, có phải là bị Bạch Hoàng giáo bắt đi không?

Cổ Mộc đạo trưởng lắc đầu nói:

- Tông tích của Lý bang chủ, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp đã phá nhiều cao thủ điều tra nhưng vẫn không tìm ra manh mối.

Thiên Tuệ thiên sư cúi đầu niệm Phật, rồi nói:

- Lý bang chủ có thể nói là cây cột trụ võ lâm hiện nay, nếu nàng xảy ra chuyện gì có thể gây ra sự náo loạn thảm khốc.

Ông ta khẽ thở dài rồi nói tiếp:

- Bạch Hoàng giáo dẫn chúng ta đến xem ba cỗ quan tài này nói là tỷ muội họ Lý đã chết. Kỳ thực là để làm tiêu tan ý chí phấn đấu của chúng ta, sau đó thì họ sẽ chỉ giờ tay một cái là phá tan các phái trong võ lâm.

?ột nhiên, Âu Dương Hải nghe thấy một tiếng động khẽ...Chàng bắt động thanh sắc, ngưng thần lắng nghe, sắc mặt hơi biến. Từ từ đi thẳng đến một cỗ tài....Thình lình chàng tung người, vươn tay bật nắp quan tài lên...

Ái ngờ thân hình của chàng vừa động trong quan tài một thanh trường kiếm lạnh toát đâm vút ra. Âu Dương Hải nghiêng người tránh khỏi...

Rắc! Rắc! Rắc! Ba nắp quan tài đều bật tung, từ bên trong ba người áo lục nhảy ra!

Âu Dương Hải hừ một tiếng lao mình tới điểm huyết.

Ngay lúc Âu Dương Hải xuất chỉ điểm huyết một người áo lục, một người áo lục trong số ba người có khuôn mặt xương xương đột nhiên đảo tay vung kiếm chém vào một người áo lục khác.

Sự biến hóa lạ lùng này làm người áo lục kia nằm mơ cũng không thấy, một tiếng rú lên, đã bị trường kiếm chém ngang thành hai đoạn máu tươi rồi đổ nhào xuống đất.

Người áo lục còn lại tránh được Âu Dương Hải điểm huyết quay lại thấy tình cảnh như vậy thâm kinh ngạc kêu lên:

- Trương Vân, người

Người áo lục khuôn mặt xương xương chẳng nói chẳng rằng nhảy tới chém soạt một chiêu kiếm "Nghịch phong công khiêu?", kiếm quang từ đỉnh đầu người áo lục kia xả xuống. Người áo lục khuôn mặt xương xương chém một kiếm không trúng, hét lên một tiếng, huy động trường kiếm liên tiếp đánh ra ba chiêu tuyệt học.

Trong phút chốc, kiếm trở nên dày đặc như mưa sa, người áo lục kia phải lùi ba bước, người có khuôn mặt xương xương phi thân lên vọt tới theo thế "Cô nhận hoành phi? bay xa hơn một trượng.

Thân mình hãy còn chưa chạm đất thì kiếm trong tay đã đánh vút đến!

Chiêu này vừa nhanh vừa độc!

Một tiếng rú lên, người áo lục kia bị đâm trúng huyệt "Thiên Linh" chết ngay tức khắc. Người áo lục mặt xương xương nhanh như chớp giết chết hai người xong lau vết máu trên kiếm tra kiếm vào vỏ, vội nói:

- Mọi người hãy theo ta.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ hỏi:

- Các hạ là ai?

Người đó nói:

- Việc không nên để chậm, để lát sau hãy nói, mọi người nhanh lên theo ta. Nói xong người áo lục vội chạy vào sau tấm màn, chợt nghe tiếng ken két, người áo lục vội vã chạy ra nói:

- Mọi người mau lên! Nếu chậm thì chạy không thoát.

Hóa ra mọi người đều đứng nguyên ở đó, còn nghi ngờ không quyết.

Âu Dương Hải cảm thấy giọng nói người này rất quen thuộc, giống như nghe qua ở đâu rồi, chỉ thấy khuôn mặt xương xương của người áo lục trắng bệch như không có chút huyết sắc.

Mọi người bị người áo lục này thôi thúc một lần nữa đành phải theo người đó. Không biết từ lúc nào, bức tường sau tấm màn vải đã lộ ra một cánh cửa tròn, người áo lục dần dần bước vào!

Đây là một con đường hẹp cao sáu thước, chỉ có thể một người đi lọt.

Âu Dương Hải theo sau người áo lục, mọi người đi sau, liên tiếp chuyển qua mười ngã rẽ, người áo lục như rất quen thuộc con đường này nên đi mau như gió.

Trong chớp mắt mọi người đã đi ước chừng ba trăm trượng, đột nhiên đường dần dần rộng rãi. Rồi trước mặt xuất hiện ánh mặt trời...

Vừa rồi trong lúc mọi người hành tẩu, ai cũng ngưng thần phòng bị, lúc này chợt thấy ánh dương quang thì biết đã đi khỏi căn nhà giam dưới đất bất giác ai cũng thở một hơi dài khoan khoái. Lúc này ánh mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi.

Người áo lục khẽ đưa tay bóc lớp mặt nạ da người ra, thì ra y chính là ?ường gia thiếu viện chủ ?ường Hải Ninh. Âu Dương Hải mừng rỡ nói:

- Hóa ra là ?ường thiếu viện chủ.

?ường Hải Ninh cười ha hả một tràng, nói:

- Âu Dương huynh, chúng ta tạm biệt hai tháng đã có dư, huynh gần đây khỏe chứ?

Âu Dương Hải nói:

- Hôm nay nếu không được ?ường huynh ra tay cứu giúp chắc bọn này phải chết trong căn phòng dưới đất kia.

Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ ai nấy đều qua bái tạ.

?ường Hải Ninh mỉm cười nhìn Âu Dương Hải:

- Xem ra võ công của Âu Dương huynh tiến triển thật thần tốc.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Không biết ?ường huynh tìm phục trong Lý gia đại viện này bao giờ?

?ường Hải Ninh nói:

- Mười ngày trước, tại hạ được Lý Xuân Hồng tiểu thư chỉ thị phải tìm phục trong Bạch Hoàng giáo để dò la tông tích của Lý bang chủ, người chủ trì Lý gia đại viện chủ Bạch Hoàng giáo ? ?ông Phương Ngọc, người này cơ trí thật cao hơn người một bậc, hề một động hướng nào trong giang hồ võ lâm hiện nay hoàn toàn được thao toán trong bàn tay cô ta.

Cổ Mộc đạo trưởng hỏi:

- ?ường gia thiếu viện chủ ở tại Lý gia đại viện mười mấy ngày không biết đã tìm ra tung tích của Lý bang chủ chưa?

Trên mặt ?ường Hải Ninh lộ vẻ buồn, nói:

-Thật vô cùng mắc cỡ, trong mười ngày nay, tại hạ sớm tối tìm phục Bạch Hoàng giáo nhưng lại không tìm ra chút tin tức nào có liên quan đến Lý bang chủ.

Âu Dương Hải đột nhiên hỏi:

- ?ường huynh, mười ngày trước huynh gặp Lý Xuân Hồng, vậy có biết hành tung của nàng ấy chứ?

?ường Hải Ninh đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói:

- Nơi đây tiếp cận Lý gia đại viện, chúng ta tìm một nơi kín đáo rồi hãy nói.

Nói xong đi thẳng vào sơn cốc. ?ến dưới một dốc núi, ?ường Hải Ninh dừng bước quay đầu lại nói:

- Âu Dương huynh, tuy tại hạ gặp được Lý Xuân Hồng tiểu thư nhưng lại không biết được hành tung cố định của nàng, nàng cũng không thấu lộ cho tại hạ biết nơi ẩn thân của nàng, không biết huynh có chuyện gì, nếu tại hạ gặp được sẽ chuyển báo.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, nói:

- Chuyện này có quan hệ đến tánh mạng của Lý bang chủ, nếu chưa tường được tung tích của Lý bang chủ thì nói lại với Lý Xuân Hồng cô nương cũng vô dụng.

?ường Hải Ninh biến sắc nói:

- Chuyện gì mà có quan hệ đến tánh mạng của Lý bang chủ.

Âu Dương Hải thấy mọi người đều muốn biết đành phải nói:

- Lý bang chủ nửa tháng trước trúng phải độc chương của Cổ Thiên Nhân Viên tính mạng nguy hiểm cần phải có Vạn Niên linh xà dược vật chữa trị. Tại hạ hiện giờ biết được chỗ hái thuốc, nhưng Lý bang chủ tung tích biến biệt. Hôm nay được ?ường huynh tương cứu, ơn này tiểu đệ nguyện không quên, hiện tại vì còn chuyện riêng phải cáo từ đi trước.

Cổ Mộc đạo trưởng thấy Âu Dương Hải muốn đi vội nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, xin tạm dừng bước!

Âu Dương Hải quay đầu lại nói:

- Không biết tiên bối có gì chỉ thị?

Cổ Mộc đạo trưởng đi nhanh lên mấy bước ghé vào tai chàng nói nhỏ:

- Âu Dương thiếu hiệp ta nhận lời dẫn dò của Lý Xuân Hồng cô nương, không thể không nói cho thiếu hiệp biết. Nếu thiếu hiệp muốn tìm Lý Xuân Hồng, đêm nay canh ba đến bờ hồ Chu Tiên, huyết sát ba cái...

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Xin đa tạ, lão tiên bối hãy tự bảo trọng.

Chàng chấp tay chào mọi người rồi quay mình ra đi.

Từ đêm qua tới giờ, Âu Dương Hải chưa có nửa hột cơm vào bụng, đói muốn hoa mắt, chàng rảo bước phóng về phía Chu Tiên trấn.

Mặt trời gay gắt nóng như thiêu đốt, người đi trên đường thừa thốt.

Âu Dương Hải vào một tiểu điểm nhỏ, gọi cơm và ăn ngẫu nhiên hết sạch. Cơm nước xong xuôi thì những dòng suy nghĩ cứ lũ lượt hiện lên...

Ba tháng lại đây thân mình như trong mộng ảo, cả một chuỗi kỳ ngộ kinh hiểm lại hiện lên rõ mồn một trong đầu chàng...

Từ nay về sau biết làm thế nào?

Chẳng lẽ dựa vào vận mệnh đã an bài mà bước vào giang hồ võ lâm?

Chàng trong cơn mê loạn, cảm thấy mệt mỏi rã rời. ?ột nhiên sau lưng phát ra tiếng thở dài khe khẽ nói:

- Huynh đang nghĩ gì mà nhập thần vậy? Người ta đứng sau lưng huynh nửa ngày rồi à!

Âu Dương Hải như tỉnh giấc mộng, quay đầu nhìn lại...

?ứng sau lưng chàng là một cô gái áo trắng, nghi thái kiêu mị nhàn tịnh, trong sáng như hoa sen trắng mới nở.

Nàng chính là Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải mừng rỡ kêu "a" lên một tiếng, đang muốn nói thì Lý Xuân Hồng cướp lời:

- Ta đã trả tiền ăn ở cho huynh rồi, chúng ta đi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:

- Phải đi đâu?

Lý Xuân Hồng nói:

- Huynh gặp tứ đại đàn chủ của bốn bang vào lúc nào?

Âu Dương Hải thấy mặt nàng lộ vẻ thê lương thì giật mình hỏi:

- Vào mấy giờ trước, họ làm sao rồi?

Lý Xuân Hồng rơi lệ, buồn bã nói:

- Tứ đại đàn chủ đều đã chết rồi, mà chết vô cùng thảm khốc.

Âu Dương Hải kinh ngẩn vô ngần, vội vã hỏi:

- Làm sao họ chết?

Lý Xuân Hồng thở dài nặng nề, bi ai nói:

- Huynh đi xem với ta sẽ rõ.

Âu Dương Hải cảm thấy chuyện đã xảy ra quá nghiêm trọng vội vã bước theo Lý Xuân Hồng ra khỏi tửu điểm.

Lúc này trước cửa có đậu một chiếc xe ngựa, Lý Xuân Hồng ngồi vào trong khoang xe, Âu Dương Hải ngồi cạnh người xa phu. Chỉ thấy người

xa phu vung cây roi da trong tay, xe ngựa phóng vút về con đường lớn phía tây. Bánh xe lăn lộc cộc bắn tung bụi mù...

Âu Dương Hải trong lòng suy nghĩ, có phải tứ đại đàn chủ chết vì độc thủ của Bạch Hoàng giáo?

?ột nhiên có tiếng ngựa hí vang...Xe phu thất kinh kêu lớn:

- Lý cô nương coi chừng!

Tiếng còn chưa dứt, hai con tuấn mã trước xe ngã khuyu xuống, xe đang chạy có trớn cho nên thân xe lật nghiêng! Người xa phu dùng tay ấn nhẹ càng xe người đã tung mình lên không! Âu Dương Hải muốn phi thân lên, đột nhiên chàng nghĩ đến Lý Xuân Hồng trong xe. Thế là chàng nhảy xuống đất, tay phải vận chân lực nắm giữ càng xe rắc rắc một tiếng...Càng xe lập tức gãy đôi do đó ngăn cản được trớn xe đổ về phía trước, Lý Xuân Hồng trong xe thừa cơ tung mình nhảy ra. Người xa phu còn ở trên không vươn tay nắm cánh tay của Lý Xuân Hồng từ từ rơi xuống đất. Lúc đó, ầm ầm một tiếng cực lớn? Cả chiếc xe ngựa tông vào một vách đá bên tường, thân xe tan nát.

Ba người đều la thâm:

- Thật may!

Sau phút kinh hồn trần định lại, Âu Dương Hải cau mày lạnh lung quát:

- Hãy xuất hiện ra đây cho ta, hà tất phải co đầu rụt cổ.

Bởi vì hai con tuấn mã vô duyên ngã khuyu, hiển nhiên là có người ám toán. Lý Xuân Hồng nghe tiếng quát của Âu Dương Hải, đảo mắt nhìn hình thế xung quanh, thấy bên đường là núi đá và rừng, cây cỏ âm u um tùm, nơi như thế này thì bất cứ chỗ nào cũng có thể có người ẩn núp, nhưng sau tiếng quát của Âu Dương Hải, chung quanh vẫn không có một chút phản ứng nào.

Lý Xuân Hồng hỏi người xa phu:

- Trịnh Hồ, ngươi có nghe tiếng người không?

Người xa phu khẽ lắc đầu. Lý Xuân Hồng biết võ công của Trịnh Hồ không kém Âu Dương Hải cho nên nàng nghe tiếng hô của Âu Dương Hải thì cảm thấy rất hoài nghi, kỳ thực nàng đâu có biết mọi cách biệt bao ngày mà võ công của Âu Dương Hải đã thăng tiến vô kể.

Lúc này, xung quanh im phăng phắc, Xuân Hồng thấy Âu Dương Hải đứng yên chỗ cũ, vững như sơn nhạc, không nhúc nhích, trong bụng đã biết chàng đang vận một thứ nội công thượng thừa để đối phó với địch nhân hữu thực vô hình, không ngờ võ công của Âu Dương Hải đã bước sang giai đoạn mới!

Hồi lâu! ... Vẫn không thấy đông tĩnh gì! Người xa phu Trịnh Hồ và Lý Xuân Hồng hơi mất kiên nhẫn, đồng thời phát sinh hoài nghi. Họ hoài nghi Âu Dương Hải có phải thực sự đã phát giác ra có địch nhân hay chưa?

Quả thật như thế, từ khoảng thời gian không thể coi là ngắn, hai bên cùng chờ đợi, nếu có thể biết địch nhân dấu mặt, tất có thành tựu võ công cực cao! ?ột nhiên Âu Dương Hải cất tiếng:

- Ta đã phát hiện người nấp trên cây bạch dương bên phải ngoài bảy trượng.

Chàng vừa nói xong, một giọng cười lạnh lẽo như băng vang lên?Quả nhiên trên cây bạch dương ngoài bảy trượng có một bóng người bay xuống. Lý Xuân Hồng dõi mắt trông ra chỉ thấy người này toàn thân khoác áo Hoàng kim trường bào, sắc mặt tái nhợt như ván gỗ, trên vai có một thanh trường kiếm.

Nhìn cước bộ của gã nhanh như hành vân lưu thủy đủ biết người này võ công cực cao. Lý Xuân Hồng thấy người mặc kim hoàng trường bào đi tới trước Âu Dương Hải, giật mình quay đầu nói với người xa phu:

- Trịnh Hổ, người hãy cản người đó lại.

Người xa phu tung người phi đến trước mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải từ lúc lên xe ở tiểu điểm trong trấn đến bây giờ không hề quan sát kỹ người xa phu này, trong ấn tượng của chàng chỉ cảm thấy người xa phu này rất khôi vĩ to lớn. Bây giờ trông thấy thân pháp người xa phu nhanh nhẹn cực kỳ, không khỏi ngạc nhiên, quan sát hần ta từ đầu đến chân. Chỉ thấy Trịnh Hổ thân hình cao lớn, hai cánh tay cường tráng, trên mặt mọc lông dài, mặt tròn đầu hỏ, mày rậm mắt to, tuổi chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, uy vũ hữu lực. Người Kim hoàng trường bào nhìn thấy Trịnh Hổ đã tới, khuôn mặt âm u của gã chẳng hề có một chút biểu tình gì, chỉ có đôi mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

Lý Xuân Hồng kêu lên:

- Âu Dương tướng công, tướng công tạm thời lùi lại một bên.

Âu Dương Hải nghe thế lùi lại đến bên cạnh nàng, một mặt có ý bảo vệ nàng. Trịnh Hổ quát:

- Hai con ngựa của chúng ta có phải người làm hại không?

Người mặc Kim hoàng trường bào lạnh lùng cười hề hề hai tiếng nói:

- Là ta đánh chết đó, người muốn làm gì?

Trịnh Hổ giận dữ quát:

- Chúng ta và người không quen biết, không oán không thù người vô duyên vô cớ đánh chết ngựa, phá hủy xe của ta, ý muốn gì?

Âu Dương Hải nghe Trịnh Hổ nói một lượt, bất giác cau mày, từ những từ cực ngắn gọn này đã biết họ Trịnh là người không có chút tâm cơ. Vì sao Lý Xuân Hồng lại chọn dùng người này? Âu Dương Hải bất giác nhìn nàng một cái, Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Hần ta tên là Trịnh Hổ. Tuy bất tác tâm cơ nhưng lại rất thông minh, có thể nói là một viên ngọc chưa mài dũa, hiện nay là thị vệ của ta.

Người mặt Kim hoàng trường bào nghe Trịnh Hổ chỉ trích cười nhạt nói:

- Ta muốn giết người tên là Âu Dương Hải, còn đối với các người không có chút ý muốn gia hại, nếu người có thể phân biệt

(thiếu 10 trang)

...một ngón tay một bàn chân cũng đủ làm chết người, mà Trịnh Hồ trúng liền ba chiêu mà vẫn không chết. ?iều này khiến chàng nghĩ mãi không ra, Lý Xuân Hồng vội lao tới kêu lên:

- Sao người quay lại làm chi hả?

Trịnh Hồ nhìn Lý Xuân Hồng hung quang thu lại, lắc đầu nói:

- Lý tiểu thư, tiện nhân có thể chịu đựng được.

Hắn ta nói xong thì vùng đứng dậy nhưng hai vai liên liếp run rẩy. Lý Xuân Hồng vội nói:

- Người mau ngồi xuống vận khí điều tức, để ta và Âu Dương công tử đối phó với hắn.

Trịnh Hồ y lời ngồi xuống điều tức chân khí. Âu Dương Hải hỏi:

- Thương thế của Trịnh huynh?

Lý Xuân Hồng nói:

- Hắn ta đã luyện qua công phu Kim chung trạo, Thiết bố sam đao kiếm đâm không thủng, hai chương một cước này không làm hại đến tính mạng hắn ta đâu.

Âu Dương Hải nói:

- Lý cô nương, nàng hãy chăm sóc vết thương cho Trịnh huynh.

Lý Xuân Hồng hơi ập ứng. Âu Dương Hải nói xong tiến lên phía trước mấy bước, nói:

- Các hạ võ công tuyệt cao, xuất thủ lại vừa hiểm vừa độc.

Người mặc Kim hoàng trường bào lạnh lùng nói tiếp theo:

- Khách sáo khách sáo, xem cách người động thủ với thần nội thị pháp lúc nãy cũng đủ biết??

Âu Dương Hải trầm sắc mặt lạnh lùng nói:

(thiếu 2 trang)

?động vị trí thì biết ngay là chân đạp huyền cơ, bộ thái bát đầu, muốn tìm vị trí có lợi.

Lý Xuân Hồng tinh tường về Kỳ môn đạo thuật, nàng vừa trông thấy bộ thế của hai người thì cả kinh, nhất là cách thức mà Âu Dương Hải bày ra thật là kỳ ảo huyền bí khó lường! Mà dù có người từ bất cứ góc độ nào đánh tới đều cũng không cách nào đánh được mà phải bị chàng phản kích.

Rõ ràng người mặc kim hoàng trường bào nhìn thấy ngay sự ảo diệu trong đó, cho nên liên tục thay đổi vị trí cố ý làm rối loạn tâm thần của Âu Dương Hải.

Nhưng Âu Dương Hải tâm vẫn tĩnh, cả mi mắt cũng không động, chàng đã tiến nhập vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong!

Người mặc kim hoàng trường bào đứng đối diện với Âu Dương Hải, không nhúc nhích, đôi mắt chăm chú nhìn Âu Dương Hải không chớp. Rất lâu sau! Xung quanh đều tĩnh lặng. Trong sự tĩnh lặng đó, đây đây khăn trương, kinh hiểm ghê sợ! Đây tất là một trận quyết đấu sinh tử tồn vong! Lý Xuân Hồng ngưng thở yên lặng quan sát?

Trong lòng nàng tim đang đập thành thịch?

?ột nhiên?

Tay phải của người mặc Kim hoàng trường bào chậm chậm di động về phía sau, "Xoảng" một tiếng tựa như tiếng long ngâm năm ngón tay của gã nắm chặt chuôi kiếm từ từ rút ra một thanh trường kiếm hàn quang lạnh buốt. Tay phải gã cầm kiếm chỉ thẳng vào mi tâm của Âu Dương Hải, tay trái bắt kiếm quyết. Qua thời gian chừng cạn chén trà?

Hai người đều giữ vững vị trí không một cử động. Lý Xuân Hồng có cảm giác rằng nếu người mặc kim hoàng trường bào tranh tiên xuất chiêu trước, Âu Dương Hải tất sẽ trúng độc thủ, nàng cơ hồ muốn mở miệng nhắc nhở chàng chú ý?

Nhưng nàng sợ làm phân tán tâm thần của Âu Dương Hải nên không dám mở lời. Đột nhiên, người mặc kim hoàng trường bào từ từ thu kiếm về, xoảng một tiếng, trường kiếm đã vào vỏ.

Sau đó gã dần dần di động bước chân lùi lại?

Gã lùi lại mười mấy bước, sau đó quay đầu phóng vút đi như tên bắn, thoảng chốc đã biến mất trong rừng cây bóng lá hoang lương.

Nguyên người mặc kim hoàng trường bào là một người vô cùng cẩn trọng, lại có tính nhẫn nại vượt hẳn người thường, đối với việc mình không nắm chắc thì chưa từng khinh xuất vọng động bao giờ!

Bởi vì gã thanh niên vừa rồi với chiêu phản phát qui chân của Âu Dương Hải, tự biết võ công của mình khó mà phá giải được, không muốn mạo hiểm thí mạng, cho nên mới thu chiêu chạy đi!

Đây quả thật đáng gọi là ?biết người biết ta? ...

Sau khi người mặc Kim hoàng bào đi rồi. Âu Dương Hải mới mở mắt ra, khẽ thở ra một hơi dài nói:

- Người không động, ta không động. Người động ta chủ động. Ôi! Nếu người ta biết mà lui đi thì ta không cách nào hạ được địch thủ, thiên hạ đệ nhất kỳ chiêu này của ta cũng có khiếm khuyết.

Xuân Hồng nghe vậy mừng rỡ kêu:

- Âu Dương tướng công!

Nàng vội chạy đến, đôi mắt lấp lánh lệ quang, hỏi:

- Chiêu võ công huynh vừa sử dụng tên gọi là gì?

Âu Dương Hải thấy nàng có vẻ xúc động như vậy không khỏi ngạc nhiên, trả lời:

- Tên gọi là Phản pháp qui chân.
- Lý Xuân Hồng hỏi:
- Tịnh giả hằng tĩnh, động tác chủ động, thiên hạ chỉ có một chiêu này của huynh đáng được nói như vậy, vừa rồi ta sợ lắm.
- Âu Dương Hải nói:
- Tiểu thư sợ gì?
- Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:
- Ta sợ huynh bị hại dưới tay người.
- Âu Dương Hải khẽ than một tiếng, nói:
- Đa tạ Lý cô nương! Võ công của người đó thật là lợi hại.
- Chợt nghe Trịnh Hồ chửi:
- Con bà nó, sau này còn gặp lại hần, nhất định phải trả mối thù này.
- Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn, bỗng giật mình hoá ra Trịnh Hồ đã đứng dậy, thân quang đôi mắt sáng rực, tinh thần hoán phát giống như là chưa hề bị người khác đánh trọng thương. Nên biết là Trịnh Hồ mới rồi bị trọng thương, nếu không có linh dược chữa thì không thể trong một thời gian mau chóng hồi phục trở lại thể lực, Âu Dương Hải hoài nghi hỏi:
- Trịnh huynh, thương thế của huynh đỡ chưa?
- Trịnh Hồ cười ha ha một tiếng, nói:
- Cảm ơn Âu Dương tướng công lo lắng, thương thế của tiểu nhân khỏi rồi, mà lại còn thêm mạnh mẽ hơn nữa.
- Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:
- Bình sinh ta gặp được hai nhân vật thần kỳ
- Trịnh Hồ hỏi:
- Lý tiểu thư, hai người đó là ai?
- Lý Xuân Hồng nói:
- Một người là Âu Dương tướng công, người kia chính là ngươi. Trịnh Hồ
- Trịnh Hồ vô cùng bối rối, lắp bắp nói:
- Tiểu ? tiểu nhân sao dám nhận là người thần kỳ. Lý tiểu thư đừng nói đùa nữa. Tiểu thư và Âu Dương tướng công mới là người thần kỳ trong thiên hạ
- Âu Dương Hải cười một tiếng, nói:
- Trịnh huynh, đệ có muốn thỉnh cầu huynh.
- Trịnh Hồ nói:
- Chuyện gì? Âu Dương tướng công.
- Âu Dương Hải cười nói:
- Trịnh huynh, đệ muốn huynh đừng gọi đệ là Âu Dương tướng công, chúng ta xưng danh là được rồi.
- Trịnh Hồ nói:

- Không được, không được. Tướng công là ân nhân của Lý tiểu thư, tiện nhân là thị vệ của Lý tiểu thư nếu không xưng hô như thế thì e không phân được cao thấp tiện nhân phải gọi người là Âu Dương tướng công.

Âu Dương Hải quay đầu ngó Lý Xuân Hồng một cái, nói:

- Lý cô nương, mọi người xưng hô Trịnh huynh thế nào?

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Trịnh Hổ là thị vệ của ta, vẫn là xuất phát bởi giới tâm thành ý của hân nguyên suốt đời bảo vệ cho ta.

Âu Dương Hải ủa một tiếng?

Lý Xuân Hồng thấy thế chợt nghĩ ra mình nói lỡ lời, vội nói:

- Tướng công đừng hiểu lầm, hân ta chỉ bảo vệ cho ta đến khi ta lấy...

Trịnh Hổ cười ha hả, nói:

- Âu Dương tướng công, Lý tiểu thư là một kỳ nữ trong thiên hạ võ lâm đôi kháng lại với Bạch Hoàng giáo, sớm tối đều có người muốn giết tiểu thư ấy cho nên tiện nhân tự động bảo vệ sự an toàn của nàng.

Âu Dương Hải cau mày nói:

- Trịnh huynh xin đừng gọi tôi là Âu Dương tướng công nữa có được không, xưng hô như vậy có vẻ xa cách quá.

Lý Xuân Hồng nói với Trịnh Hổ:

- Người nên tuân theo ý của Âu Dương huynh đi!

Trịnh Hổ lập tức đáp:

- Vâng!

Âu Dương Hải khẽ cười nói:

- Trịnh huynh, nếu hôm nay ta và huynh được kết làm bằng hữu nhỉ!

Trịnh Hổ ngửa mặt cười lớn, nói:

- Trịnh Hổ cả đời này từ nay chỉ nghe lời có hai người, một là Lý tiểu thư, hai là Âu Dương huynh.

Nên biết Trịnh Hổ tính tình bộc trực, một khi có người tôn kính hân thế thì hân cũng kính ái lại người đó đến chết thôi. Hân đã đồng ý cùng Âu Dương Hải kết làm tri kỷ. Lý Xuân Hồng như chợt nhớ ra điều gì, à lên một tiếng nói:

- Hồngбет!

Âu Dương Hải nói:

- Lý cô nương có chuyện gì?

Lý Xuân Hồng nói:

- Chúng ta bị sự ngăn trở của Bạch Hoàng giáo nơi đây thật bất ngờ, kỳ thực là trúng vào quỷ kế của Bạch Hoàng giáo, ôi... hết rồi, chắc bọn họ lại phải chết dưới tay Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nói:

- Nhưng sự tình không đến nỗi tồi tệ như vậy, chúng ta mau đi ngay.

Trịnh Hổ, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải lập tức triển khai khinh công phóng về phía nam!

Một lát sau, ba người đã đến bên ngoài một khu rừng âm u.

Trịnh Hồ đi đầu cùng Âu Dương Hải tiến vào.

Vào rừng hơn mười trượng, trước mặt là một gò đá, vượt qua gò đá, một tòa mao ốc thỏa lư ẩn hiện thấp thoáng trong rừng cây.

Trừ tiếng gió thổi vi vu, bên trong ngôi nhà tranh ấy rất tĩnh lặng.

Lý Xuân Hồng run người, sự ước đoán của nàng đã thành sự thật.

Âu Dương Hải và Trịnh Hồ xông vào đẩy cánh cửa bằng tre ra, một mùi máu xộc vào mũi ?

Kinh hãi, một xác chết đầm đìa máu nằm ngang trước cửa đại sảnh.

Lý Xuân Hồng kêu lên:

- Giang Phong trại chủ! Giang Phong trại chủ?

Nàng xông đến nâng xác chết dậy, người chết là một ông lão tóc râu đều bạc, đôi mắt bị móc đi, thân người trúng ba nhát kiếm bảy nhát đao, chân trái bị chặt đứt tới đầu gối, tử trạng cực kì thảm khốc.

Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hồng bị ai đau đớn, chàng khẽ vỗ vai nàng thở dài nói:

- Lý cô nương, xin đừng vì đau thương mà có hại đến thân thể.

Lý Xuân Hồng loạng choạng đứng dậy, đang muốn đi ra vườn sau, thì thấy Trịnh Hồ cản trước mặt, nói rằng:

- Tiểu thư không nên qua đó.

Lý Xuân Hồng rung rung nước mắt, ảm đạm nói:

- Đều chết hết rồi ư?

Trịnh Hồ gạt đầu nói:

- Mười bảy người, không một ai sống sót

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn ra sau vườn, cảnh nhìn thấy làm nhiệt huyết chàng bừng bừng choáng váng ?

Chỉ thấy vườn sau rộng dài chừng bốn trượng, một xác chết nằm đứt đầu đứt chân, bị chém đứt ngang hông ruột gan để lòng thông, máu tươi tung toé thể thảm vô cùng.

Lý Xuân Hồng nép vào vai Âu Dương Hải khóc nức nở, nói:

- Những anh hùng hào kiệt này vì tiêu diệt ma đạo mà đều rời bỏ quê hương, đông phát cờ nghĩa, không ngờ tráng chí chưa thành thì thân đã...

Nàng khóc lên không nói thành lời.

Quả thực hơn mười ngày nay, nàng luôn gặp phải thất bại, thân xác Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ chưa lạnh thì tiếp những người này lại chết trong vũng máu.

Nàng tuy là một kỳ nữ, nhưng trong thất bại này quả thật đã làm nàng thối chí.

Âu Dương Hải khẽ vỗ vai nàng nói:

- Lý cô nương, xin đừng quá buồn khổ. Họ đều đã chết rồi, chúng ta chỉ có báo thù rửa hận cho họ mà thôi!

Lý Xuân Hồng chợt nghĩ đến Trịnh Hồ đang ở bên cạnh vội vã lùi lại một bước lau nước mắt nói:

- Âu Dương tướng công, tướng công hãy đến xem thi thể của tứ đại đàn chủ.

Nói xong, nàng dẫn Âu Dương Hải đi vào một gian nhà cỏ, vừa vào cửa đã thấy cỗ quan tài đỏ xếp thành hàng, hãy còn đầy nắp.

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn vào trong quan tài thứ nhất, một khuôn mặt máu me hiện ra trước mắt chàng, người chết này chính là Đông phương đàn chủ quyền thủ ma nữ Hà Ngọc Hoa, chỉ thấy trên khuôn mặt của nàng và ở chính giữa ngực, ở trước bụng đều găm một cây phi tiêu bạc, ngoài ra thân thể không có thương tích gì khác. Âu Dương Hải chăm chú nhìn ba cây phi tiêu nhỏ trên xác chết, buột miệng kêu lên:

- Thiếu Lâm tuyệt hồn tiêu!

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương tướng công xem kỹ đi có phải thật sự là Thiếu Lâm tuyệt hồn tiêu hay không?

Âu Dương Hải gật đầu trầm giọng nói:

- Tuyệt hồn tiêu là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, cũng là ám khí độc nhất vô nhị của Thiếu Lâm, cây tiêu này cấu tạo rất linh xảo kỳ dị. Thiếu Lâm tự vì thấy tiêu này quá ư tịch độc, đã trăm năm không truyền, mà loại tiêu pháp này rất khó luyện, hiện tại Thiếu Lâm quần tăng đệ tử đời thứ hai không có một ai biết sử dụng, Thiên Tuệ đại sư thuộc hàng chữ Thiên là truyền nhân duy nhất Thiếu Lâm tự hàng chữ Thiên học được tiêu pháp này.

Lý Xuân Hồng nói:

- Cách nói của huynh và điều ?ường Hải Ninh nói không sai mấy may.

Nàng lại nói tiếp:

- Âu Dương tướng công xin xem thử thi thể khác.

Âu Dương Hải lại dòm vào ba cỗ quan tài, người nằm trong đó chính là Tây phương đàn chủ Ngọc nữ kiếm Như Thanh, Nam phương đàn chủ Nam Hải nữ hiệp Hàn Tịnh Kiều, Bắc phương đàn chủ Diệu thủ thôi hồn ?ường Thanh Dung ba người.

Nhưng họ chết cực kỳ an lành, trên mặt không có vẻ nào đau khổ, trên người cũng hoàn toàn không thương tích, không biết nguyên nhân nào làm họ phải chết?

Âu Dương Hải nhìn thi thể bốn người con gái, nghĩ đến mới sáng nay họ vẫn còn sống và nói chuyện với mình, chàng bất giác thở dài! ?ây thật là một cơn ác mộng?

Lý Xuân Hồng hỏi:

- Ba người này làm sao mà chết? Huynh nhìn có ra không?

Âu Dương Hải lắc đầu:

- Lý cô nương, nàng đã khám nghiệm qua thi thể của họ chưa?

Lý Xuân Hồng nói:

- ?ã khám qua rồi, trên người không một vết thương.

Âu Dương Hải đột nhiên nói:

- Làm thế nào mà nàng biết tin về cái chết của họ?

Lý Xuân Hồng hỏi trở lại:

- Sáng nay trừ tứ đại đàn chủ và huynh ở một nơi còn có ai nữa?

Âu Dương Hải nói:

- Sau khi tại hạ rời khỏi bọn họ, tứ đại đàn chủ và Cổ Mộc đạo trưởng, ?ường gia thiếu viện chủ, và cả Thiếu Lâm thiền sư Thiên Tuệ đều ở một nơi.

Lý Xuân Hồng gật đầu nói:

- Không sai một điểm nào.

Âu Dương Hải biết nàng muốn coi sự quan sát phán đoán của mình để truy ra nguyên nhân vụ án này. Âu Dương Hải than:

- Không biết mấy người này có ai may mắn sống sót?

Lý Xuân Hồng nói:

- Chỉ còn Âu Dương tướng công và ?ường Hải Ninh, Thiên Tuệ đại sư hãy còn chưa biết sống hay chết. Cổ Mộc đạo trưởng hãy còn lại tánh mạng nhưng đã trở thành phế nhân, hai tai đã bị điếc, mắt trái cũng bị mù, lưỡi đã bị cắt đứt, gân mạch tứ chi đều bị đứt, khớp xương bị bẻ sai khớp, huyết Thiên Nhai nơi hàm bị điếm, tuy thần trí ông ta vẫn còn tỉnh táo, nhưng không có sức lực nào đem chuyện cực kỳ cơ mật nói cho chúng ta biết, bởi vì bất cứ khí quan nào có thể thông đạt với người khác đều bị phá hủy hết, điều hung thủ làm thật là tàn khốc triệt để!

Âu Dương Hải nghe vậy đầu nóng bừng, căm hận nói:

- Hung thủ quá ư tàn khốc!

Lý Xuân Hồng lại nói:

- Theo như ?ường Hải Ninh nói, có hai người có khả năng rất lớn là hung thủ, một là Thiên Tuệ đại sư vì ông rời khỏi sau huynh, hai là Âu Dương tướng công người rời khỏi đầu tiên? Âu Dương Hải trợn mắt trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải xin thề với trời...

Lý Xuân Hồng cắt ngang lời chàng, nói:

- ?ó là phán đoán của ?ường Hải Ninh bởi vì huynh là người phái Thiếu Lâm mà Tuyệt hồn tiêu trên người Hà Ngọc Hoa lại là vật của Thiếu Lâm cho nên ?ường thiếu chủ khó tránh khỏi hoài nghi.

Âu Dương Hải than thở nói:

- Duy chỉ có ba người còn sống, đương nhiên khó tránh khỏi nghi ngờ, nhưng tại hạ hỏi tiêu thư, thi thê Tứ đại đường chủ được phát hiện ở đâu?

Lý Xuân Hồng nói:

- Phát hiện trong phân đà đại viện của bốn bang.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Có khả năng Cổ Mộc đạo trưởng và tứ đại đàn chủ trở về nơi đó là muốn đi gặp bốn đệ tử phái Thanh Thành lưu lại đó mai táng xác chết, do đó mà tham ngộ độc thủ.

Lý Xuân Hồng trầm ngâm một hồi nói:

- Căn cứ các hiện tượng quan sát được mà phán đoán, hung thủ là người trong Bạch Hoàng giáo. ?ường Hải Ninh và Thiên Tuệ đại sư trong đó có một người, hoặc...là cả hai người chính là người của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- ?iều này không thể có được.

Lý Xuân Hồng lại nói:

- Nếu ta phán đoán không sai thì võ công của hai người đó nhất định cao siêu tuyệt vời.

Âu Dương Hải nói:

- Tiểu thư nói thế nghĩa là sao?

Lý Xuân Hồng nói:

- Với cái chết của Tứ đại đàn chủ và vết thương của Cổ Mộc đạo trưởng, chỉ có dấu tích hai thủ pháp không giống nhau. Cái chết của Như Thanh, Hàn Tịnh Kiều, ?ường Thanh Dung giống như trúng độc uống phải một loại biệt tính xuân dược? vì hạ thể ba người đều chảy máu, hiển nhiên là bị người cưỡng hiếp?

Lý Xuân Hồng nói đến đây mặt ửng đỏ. Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Không ngờ nàng lại xem xét tường tận như vậy.

Lý Xuân Hồng ngừng lại một lúc, rồi lại nói:

- Mà cái chết của Hà Ngọc Hoa, giống như trong lúc bị người cưỡng hiếp, cô ấy cố gắng kháng cự lại vì vậy có dấu máu lưu lại ở móng tay nàng, có thể? có thể là? cào bị thương đối phương? mà khiến cho hung thủ giận dữ điểm huyết đạo của nàng, dùng Tuyệt hồn tiêu đâm vào ngực, bụng, sau đó còn chưa hả cơn giận lại hủy luôn bộ mặt của nàng ấy. Hơn nữa, thủ pháp làm cho Cổ Mộc đạo trưởng bị trở thành tàn phế cũng y hệt thủ pháp điểm huyết Hà Ngọc Hoa, cho nên cách làm những người này chết chỉ có hai thủ pháp, cũng có thể nói là do một người ra tay vậy.

Âu Dương Hải nghe lời phán đoán lý giải của nàng thì rất khâm phục, không ngờ cách phân giải của nàng lại tường tận tởm mỷ như vậy cứ như là tận trông thấy.

Lý Xuân Hồng lại tiếp tục nói:

- Căn cứ ?ường Hải Ninh tự nói, ?ường thiếu chủ ngay lúc Thiên Tuệ đại sư rời khỏi thì từ biệt năm người mà đi, nhưng không lâu sau quay trở lại và trông thấy vụ án thảm khốc này mới vội thông báo cho ta biết ngay. Với con người như ?ường Hải Ninh, ta cảm thấy tính tình thâm trầm khó hiểu với hành tung đáng ngờ của họ ?ường trong ba ngày nay thì khả năng ?ường thiếu chủ là hung thủ rất cao. Nhưng tựa hồ như có thể không phải vì tuyệt đối ?ường Hải Ninh không có món ám khí duy nhất của Thiếu

Lâm là Tuyệt hồn tiêu, còn một hung thủ có khả năng nữa chính là Thiên Tuệ đại sư vì ông ta là truyền nhân duy nhất Thiếu Lâm tuyệt tiêu. Nhưng với đạo hạnh của Thiên Tuệ và cả môn qui của Thiếu Lâm tự thì bất kỳ ai cũng không Thiên Tuệ đại sư gây ra vụ án mạng xấu xa ghê tởm này.

Âu Dương Hải nghe thấy nàng nói có lý, nhưng chàng cho rằng ?ường Hải Ninh không phải là hung thủ, vì chàng đã tận mắt thấy ?ường Hải Ninh ban đêm đột nhập vào Lý gia đại viện, liên tiếp đánh hạ mấy mươi mạng người của Bạch Hoàng giáo, lại nữa chàng ta đã từng cứu mình và mấy người thoát khỏi sự gian cầm dưới tầng ngầm, thì sao chàng ta lại làm chuyện này được? Nếu nói là Thiên Tuệ đại sư, mình ở Thiếu Lâm bảy năm đương nhiên biết rõ phẩm hạnh của Thiếu Lâm cao tăng Thiên Tuệ đại sư, và đại sư cũng tuyệt đối không thể phản bội môn qui đi theo Bạch Hoàng giáo.

Lý Xuân Hồng hỏi:

- Không biết Âu Dương tướng công có kiến giải gì khác?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Tại hạ thấy hai người này không phải là hung thủ.

Thực ra với tài trí hơn người của Lý Xuân Hồng, nàng cũng không dám võ đoán chỉ rõ ?ường Hải Ninh và Thiên Tuệ đại sư là hung thủ, những lời nàng nói ban nãy chỉ là một giả thiết, suy đoán.

Quả thực vụ án mờ ám phức tạp này đã làm nàng đau đầu không ít. Lý Xuân Hồng khẽ thở dài buồn bã, nói:

- Ta cũng không dám nói là họ.

Âu Dương Hải hỏi:

- Lý tiểu thơ, sao tiểu thơ không nghi ngờ tại hạ?

Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn chàng với đôi mắt tình cảm, chậm rãi nói:

- Ta tin là huynh không gây ra vụ án thảm khốc này.

Âu Dương Hải nhìn ánh mắt của nàng bất giác giật mình. Lý Xuân Hồng than rằng:

- Âu Dương tướng công, ta cảm thấy mình không còn ý chí phấn đấu kiên nghị nữa!

Âu Dương Hải thất kinh hỏi:

- Sao vậy?

Lý Xuân Hồng buồn bã nói:

- Nếu tìm không ra tung tích của tỷ tỷ, ta sẽ rời bỏ giang hồ võ lâm.

Âu Dương Hải thấy nàng gặp phải bao nhiêu sự công kích ác liệt mà phải thối lòng, bèn nói:

- Lý cô nương, hãy nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta từ từ rồi hãy nói chuyện sau.

Âu Dương Hải không muốn nàng vì câu chuyện mà cảm thương nữa, bèn dịu dặt tay nàng bước ra khỏi nhà.

Gió nhẹ nhàng phảng phất, từ người Lý Xuân Hồng bay ra mùi hương thơm ngát xao xuyên cả tâm thần. Âu Dương Hải nhìn qua, thấy Lý Xuân Hồng giống như thứ hoa lan nơi u cốc làm cho lòng người có cảm giác thanh thần, nhàn nhã.

Mà với tâm tính thiện lương, cử chỉ thuần phác trí tuệ tuyệt thế của nàng, quả thực làm cho người kính phục.

Âu Dương Hải chăm chú nhìn nàng, trong lòng bất giác dâng lên tình cảm ái mộ. Lúc này Lý Xuân Hồng tựa hồ như nhận ra thần thái kỳ lạ trong ánh mắt của Âu Dương Hải, bất giác cũng chăm chú nhìn chàng...

Bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu không nói??ột nhiên Lý Xuân Hồng khẽ nói:
- Âu Dương tướng công, ta đã quyết định rút ra khỏi ân oán thị phi trên giang hồ, ta cũng giống nguyện vọng của huynh, tìm một nơi tựa núi kề sông yên tĩnh, nấu mình quy ẩn.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, nói:

- Tiểu thư có thể bỏ hết sự nghiệp bao năm tâm huyết dựng nên ư? Tiểu thư không vì cái chết của những anh hùng hào kiệt mà báo thù ư? Lý Xuân Hồng bề ngoài điềm tĩnh yếu đuối, kỳ thực nội tâm nàng kiên nghị, cương cường không kém Lý Xuân Hoa, cái chết của tứ đại đàn chủ tuy nàng rất bi ai thương xót nhưng hãy còn chưa đến nỗi làm cho nàng khuất phục, nàng nói những lời như thế với Âu Dương Hải là để quan sát tâm tính của chàng, bởi vì nàng hy vọng Âu Dương Hải có thể có thể gia nhập vào hàng lối của, vĩnh viễn làm bạn cùng nàng. Lúc này nàng vừa nghe Âu Dương Hải nói bụng đã mừng thầm. Vì trong những câu nói ấy đã chứng tỏ Âu Dương Hải là một người có lòng hiệp cốt nhiệt trường.

Lý Xuân Hồng thở hắt ra, nói:

- Sự nghiệp trước mắt đã bị phá hủy hết sạch, nếu bọn chúng cứ tiếp tục ra tay như trước cuối cùng cũng có một ngày chúng ta gặp phải cảnh tượng thảm khốc như tứ đại đàn chủ, không bằng bây giờ bỏ chuyện đó đi, giải tán chư vị anh hùng hào kiệt. Ôi, người chết thì cũng đã chết rồi, với thân nữ nhi như tiểu nữ thì có sức mạnh nào để báo thù cho họ?

Âu Dương Hải trầm nghĩ:

?Phải à! Nàng là một nữ nhân, làm sao có đủ sức báo thù cho họ? ?

Âu Dương Hải nhìn mặt trời sắp lặn về tây đến xuất thần. ?ột nhiên Âu Dương Hải lẩm bẩm nói:

- Mặt trời lặn rồi, nhưng ngày mai mặt trời lại mọc, sinh mệnh con người một đi không trở lại, trong chớp mắt chỉ còn là nắm xương trắng vùi trong đất cát?

Chàng nói đến đây thì thở dài, quay qua nói với Lý Xuân Hồng:

- Lý cô nương, nếu nàng cần đến, tại hạ nguyện đem sinh mạng có hạn của mình cùng kề vai chiến đấu với cô nương diệt trừ yêu ma, phản đấu chân chính đạo nghĩa võ lâm.

Lý Xuân Hồng mừng rỡ kêu lên:

- Âu Dương ca, ca ca thật sự sẽ cùng ta chiến đấu chứ?

Nàng nói xong đưa tay nắm bàn tay của Âu Dương Hải, mặt tươi cười rạng rỡ. Tiếng ?Âu Dương ca ? này làm Âu Dương Hải xao xuyến cả tâm thần, khi tay nàng vừa nắm lấy, Âu Dương Hải bất giác giật mình?

Lý Xuân Hồng thấy vẻ mặt của Âu Dương Hải chợt cảm thấy mình quên giữ ý, vội vã rút hai tay lại.

Âu Dương Hải hỏi nhỏ:

- Xuân Hồng muội muội, muội thật sự vui mừng ư?

Tiếng ?Âu Dương ca? vô hình trung đã thay đổi cách xưng hô của hai người. Lý Xuân Hồng nghe thấy chàng gọi ngọt ngào vô cùng, nàng đột nhiên sà vào lòng Âu Dương Hải, phụng vào đôi vai rộng của chàng, nàng nói:

- Muội rất vui mừng, vui mừng hơn tất cả mọi thứ, có ca ca cùng kề vai chiến đấu sẽ làm tăng thêm dũng khí vô cùng cho muội.

Âu Dương Hải như ngất ngây trong giọng nói ngọt ngào của nàng, đôi mắt Lý Xuân Hồng khẽ ngược lên nhìn chàng. Âu Dương Hải nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, bất giác cúi xuống hôn một cái?Lý Xuân Hồng ứ một tiếng, thân mình khẽ run rẩy, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng được hôn cho nên vô cùng nhạy cảm...

Một mùi vị ngọt ngào vô cùng dâng trào trong lòng nàng?Âu Dương Hải cũng cảm thấy như máu chảy mạnh hơn, đôi tay chàng khẽ ôm siết lấy nàng?Lúc đó, đột nhiên?Trong căn nhà tranh vang ra tiếng kêu của Trịnh Hồ:

- Lý cô nương, chim câu đưa thư đến rồi.

Lý Xuân Hồng vội thoát ra vòng tay của chàng, mỉm cười nói:

-Chúng ta đi mau, chắc có chuyện khẩn cấp.

Hai người đến căn nhà tranh, Trịnh Hồ đã đứng bên cửa, trong tay có một con chim bồ câu, dưới chân nó có buộc một bức thư cuộn lại, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng đi nhanh vào đại sảnh.

Xác chết trong đại sảnh và sau vườn, Trịnh Hồ đã mai táng hết, cả vết máu trên đất cũng được lau chùi sạch sẽ. ?êm đã tới. Trong sảnh, Trịnh Hồ thắp một ngọn đèn dầu, Lý Xuân Hồng lấy cuộn giấy nhỏ dưới chân con chim câu, tay trái nàng thả ra, con câu trắng lập tức bay vút lên trời. Lý Xuân Hồng mở cuộn giấy nhỏ ra, trên tờ giấy có viết một hàng chữ:

?Lúc hoàng hôn, phát hiện một người một ngựa lướt qua, người kỵ sĩ ôm một người cô gái tựa như Lý minh chủ, xin mau phái người truy đuổi, ta đã thuận đường đuổi theo đến Hà Bắc. Kiếm Dã chân nhân?.

Âu Dương Hải hỏi:

- Vị Kiếm Dã chân nhân này là ai?

Lý Xuân Hồng nói:

- Là người đứng đầu Côn Luân tam chân, theo lời ông ta nói trong thơ, địch nhân đi về hướng bắc.

Âu Dương Hải kinh thâm không ngờ tổ chức của chị em Lý Xuân Hồng thật là to lớn, ngay cả Côn Luân phái trong chín đại môn phái cũng gia nhập vào hệ thống của họ.

Lý Xuân Hồng trầm ngâm một hồi, mặt biến sắc, chậm rãi nói:

- Với võ công của Côn Luân tam chân, nếu muốn chặn đường kỳ mã đó lại, nhất định không khó khăn gì, nhưng Kiếm Dã chân nhân vội vã viết thư cầu viện như vậy hiển nhiên địch nhân cực mạnh.

Âu Dương Hải nói:

- Chúng ta không nên chậm nữa, mau lên đường truy đuổi ngay!

Hết chương 6

- Xin bạn ghé thăm:

<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.net>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:

<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>

- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:

<http://thivien.maihoatrang.com>